

РЕШЕНИЕ

№ 6875

гр. София, 02.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 19.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **8745** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] срещу Решение № ППН-01-523/05.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни, с което се обявява жалба от Р. Д. Д. за основателна по отношение на жалбоподателя, разпорежда му се да съобрази обработването на личните данни на лицето с чл.5, §1, б. „в“ от Регламент 2016/679 като направи публикацията в сайта www.pik.bg достъпна без да се вижда подписа на лицето, и му се налага имуществена санкция в размер на 5000 лв. за нарушение на чл. 25з, ал.1 от ЗЗЛД.

Жалбоподателят посочва, че предписанието да не се публикува подписа на издателя на документ не намира опора нито в закона, нито в Регламент 2016/679. Публикуването на документ без подпис поставя под съмнение неговата автентичност, което противоречи на чл. 39-41 от Конституцията на РБългария. Изводите на КЗЛД противоречат на решение № 8 от 15.11.2019г. на КС по к.д. № 4/19г. Поради това претендира отмяна на решение Решение № ППН-01-523/05.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни като незаконосъобразно.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна (ЗС) - Р. Д. Д., редовно уведомен, не се явява и представлява и не изразява становище по жалбата.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в

настоящия състав приема за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорения акт е образувано по жалба на Р. Д. Д. с рег. № ППН-01-532 от 07.06.2019г. за неправомерно използване на личните му данни – публикуване на саморъчния му подпис под писмо, с което се отговаря на заявление за достъп до обществена информация, на сайта на информационна агенция ПИК. Към жалбата е приложена разпечатка от страницата на агенцията от 05.06.2019г., от която е видно, че на 30.05.2019г. е публикувана статия, която съдържа писмо до г-жа М. – главен редактор на [фирма] с копие до зам. главния прокурор при ВАП А. П.. Писмото е подписано от ЗС в качеството ѝ на административен ръководител районен прокурор на СРП.

С писмо от 15.07.2019 г. на главния секретар на КЗЛД жалбоподателят е уведомен за откритото административно производство и му е указано да изпрати становище и всички относими доказателства. В отговор от 19.07.2020г. [фирма] посочва, че е публикувало отговора на ЗС без редакции и корекции, както го е изпратил и пожелал изрично да се публикува. Публикуването на подписа на ЗС е пропуск от страна агенцията, поради това че самото лице не е предприело мерки да защити личните си данни.

Въз основа на така събраните данни, на заседание на КЗЛД на 13.05.2020г. по протокол № 18, т.11 жалбата на Р. Д. Д. е приета за допустима и е насрочено разглеждането ѝ в открито заседание. Страните са уведомени за заседанието. Двама експерти от КЗЛД на 11.06.2020г. са съставили протокол за изготвени екранни разпечатки от сайта на жалбоподателя, от които е видно че статията продължава да стои в сайта с незаличен подпис на ЗС под писмото.

Преписката е разгледана на заседание на комисията на 16.06.2020г. по протокол № 28, т. 1 от дневния ред, въз основа на който е издадено и процесното решение. В него жалбата на Р. Д. Д. по отношение на [фирма] е приета за основателна, тъй като операторът е публикувал личните данни на ЗС – две имена, подпис, заемана длъжност, които са достатъчни за безспорна идентификация на лицето, без негово съгласие. Сайтът www.pik.bg, на който са публикувани данните, има характера на социална медия, до която имат достъп неограничен кръг лица, посетили сайта. ЗС от своя страна е публична личност, което повишава интереса на обществеността до информацията, отнасяща се до него. Поради това защитата на неговите лични данни е по-занижена в сравнение със защитата на останалите граждани. Поради това обработването на данните за неговите имена и длъжност са необходими за изграждане на мнение у гражданите и публикуването им на сайта на жалбоподателя не нарушава правилата за защита на личните данни. Публикуването на подписа обаче надхвърля целите по чл. 25з, ал.1 от ЗЗЛД и нарушава правото на личен живот на лицето, което го е положило. Правото на защита на личните данни, като произтичащо то правото на неприкосновеност на личността, е преимуществено пред правото на свобода на мнение и на информация, доколкото последното не би било нарушено ако този подпис не е публикуван. Поради това е налице нарушение на принципа на свеждане на данните до минимум, регламентиран в чл.5, §1, б. „в“ от Регламент 2016/679, и на чл. 25з, ал.1 от ЗЗЛД. Комисията е извършила преценка на мерките, които са приложими към конкретния случай и е избрала тази по чл. 58, §2, б. „г“ и „и“ с оглед нарушаване на принципа на точност на данните на един субект, наличието на други подобни нарушения от страна на жалбоподателя, установени с решение № ППН-01-360/2019г. и решение № ППН-01-1748/2019г., приложени по делото без данни за оспорването им,

показват че жалбоподателят не повлиява поведението си от дадените предписания. Поради това освен предписанието да направи публикацията в сайта си достъпна без да е видим подписът на ЗС, на жалбоподателя е наложена и имуществена санкция в размер 5000лв. При определяне на размера на санкцията са взети предвид обстоятелствата по чл. 83, §2 от Регламент 2016/679. Решението е взето с мнозинство от трима членове на КЗЛД.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Видно от обратна разписка на л. 41 от делото, оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 10.08.2020г., а жалбата е подадена на 21.08.2020г. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по изложените по-долу съображения.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни. Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения. КЗЛД е събрала всички необходими при разглеждане на спора по същество доказателства, съгласно разпоредбата на чл. 36 от АПК, и е изследвала обективно всички факти като подробно е мотивирала изводите си в атакуваното решение.

Не е налице и противоречие на оспорения акт с материалния закон. Основният извод на Комисията е, че личните данни на ЗС са обработени от жалбоподателя в нарушение на чл. 25з, ал.1 от ЗЗЛД се подкрепя от представения по делото доказателствен материал. Съгласно тази разпоредба обработването на лични данни за журналистически цели, както и за академичното, художественото или литературното изразяване, е законосъобразно, когато се извършва за осъществяване на свободата на изразяване и правото на информация, при зачитане на неприкосновеността на личния живот. В чл.5, §1, б. „в“ от ОРЗД е въведен принципа на свеждане на данните до минимум, според който личните данни са подходящи, свързани с и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват. В случая жалбоподателят е нарушил този принцип като на 30.05.2019г. е публикувал на сайта си писмо, подписано от ЗС, като от публикацията е видим подписа ѝ. Подписът на едно лице представлява лични данни, по които същото може да бъде идентифицирано, когато е положен под името и длъжността на подписалия се. Свободата на изразяване и правото на информация могат да бъдат удовлетворени напълно с огласяване на името и длъжността на лицето, подписало писмото. Публикуването на подписа му представлява непропорционална намеса в личния му живот, която надхвърля целта, за която се обработват личните данни. Поради това са неотнормирани твърденията на жалбоподателя, че непубликуването на подписа поставя под съмнение автентичността на документа. Такова съмнение може да възникне, когато оригиналът на документа не е подписан изобщо, а не когато е подписан, но подписът не е публикуван. В този смисъл липсва противоречие между процесното решение и чл. 39, ал.1 от Конституцията, защото същата защитава правото на свободно изразяване и разпространяване на мнение, но с ограниченията по ал.2 – без това да накърнява

правата на друго. Не е накърнена и свободата на печата и правото на информация, защото търсената информация е публикувана така, както е предоставена, и имената и длъжността на лицето, което я е предоставило, са достатъчни, за да се удовлетворяват нуждите на демократичното общество. Поради това в конкретния случай публикуването на подписа на ЗС е непропорционално на заложените в чл. 25з, ал.1 от ЗЗЛД цели. Следва да се посочи, че в решение № 8 от 15.11.2019г. по к.д. № 4/19г. КС отбелязва, че въпросите, които възникват в практиката във връзка с балансирането на влизашите в конфликт основни права, са: първо – относно естеството на метода на балансиране, и второ – относно момента на предприемане на балансирането. Относно метода К. съд отбелязва, че това е прагматичен подход в юриспруденцията при отсъждане по спорове в сферата на правата. Основан на аргумента за не-абсолютния характер на правата, този подход осигурява всеки от конкуриращите се интереси да бъде признат на собствено основание – губещи няма и всеки получава дължимото при дадени обстоятелства. Чрез него правото е в състояние обосновано да следва промяната на икономическите и социалните потребности и да гарантира минимални "жертви" в цялостната система от ценности, на които се опират основните права. По естеството си балансирането е дейност по анализ и оценка, която се извършва случай по случай и се утвърждава като подход на съдилищата, които са точният форум за разрешаване на колизия между правата. Това не е дейност по организиране на правила за разрешаване на бъдещи конкретни случаи на напрежение между основните права, подходящи да бъдат универсално прилагани с оглед на една твърда йерархия на интереси и принципи. При балансирането се дава превес на интереси при конкретни обстоятелства и съдебни изисквания, поради което не се установяват сигурни и постоянни правила, а точно обратното – те подлежат на промяна. Относно момента на балансиране, КС подчертава, че към него се пристъпва едва след като се премине през други, логически следващи етапи на утвърдения в юриспруденцията на ЕСПЧ и СЕС и прилаган от националните юрисдикции триетапен анализ за пропорционалност на налаганата ограничителна мярка на дадено основно право (тест за пропорционалност). Пропорционалността и балансирането представляват единство – последната и най-съществена фаза от теста за пропорционалност като аналитична съдебна процедура е балансирането в собствен смисъл (*stricto sensu*). Преди да се обсъжда въпросът за пропорционалността на дадена ограничителна мярка, ако се налага помиряване на основни права в конфликт, е необходимо да се установи първо дали въпросната мярка засяга същностното съдържание на правото – неговото "твърдо ядро". Това е общата клауза по отношение на ограничаване на основните права, която посочва изискването да се зачита основното/същностното съдържание на тези права и свободи, на първо място, и едва тогава предписва, че ограничения могат да бъдат налагани при спазване на принципа на пропорционалност и за постигане на целите, посочени от нея. В съответствие с тази логическа последователност на преценките на ограничителната мярка при положителен отговор на горния въпрос балансиране не е необходимо. Това е така, защото една ограничителна мярка, която поставя под въпрос самото право като такова, е непропорционална сама по себе си. Националните конституционни юрисдикции също така се позовават на изискването за съхраняване на същностно съдържание на основните права като измерение на правовата държава. В утвърждаването на това разбиране за същностното съдържание на основните права СЕС има важна роля, в частност, в полето на правото на неприкосновеност на личния живот и защита на личните данни. Концепцията за засягане на същностното

съдържание на дадено основно право подчертава необходимостта от засилено внимание (стриктен контрол) към интензитета на навлизане в дадено основно право при анализите за пропорционалност на законодателно въведена ограничителна мярка. Поради това К. съд извежда необходимостта от конкретна преценка по всеки отделен случай с оглед обстоятелствата, а не по предварително зададени и неясни принципни критерии. В тази връзка ответникът правилно е отчел факта, че ЗС е публична личност и публикуването на негови лични данни за журналистически цели може да бъде оправдано с оглед правото на информация на обществеността. Това право обаче не би било нарушено с публикуване на имената и длъжността на ЗС като автор на писмото, тъй като обществеността има ясна информация, че изразеното в писмото е именно мнението на ЗС. Подписът има отношение само при спор за авторството на документа, какъвто в случая няма данни да се води, и не може да се приеме, че с публикуването му е спазен баланса между правото на информация и правото на личен живот. Поради това правилно е прието, че е налице нарушение на чл. 25з, ал.1 от ЗЗЛД. С оглед факта, че нарушението е продължило и към момента на взимане на процесното решение от КЗЛД, правилно е наложено и процесното предписание, което цели преустановяване на констатираното нарушение. Същевременно това предписание е трето поред за подобни нарушения, установени с решения на КЗЛД от април и май 2020г., които не са оспорени и въпреки които жалбоподателят продължава да извършва същите нарушения. Поради това комисията е избрала да наложи и имуществена санкция, като е съобразила факта на разкриване на лични данни на ЗС на неограничен кръг лица, без да се предприемат своевременни мерки за защитата им, при повторност на нарушенията. Размерът на санкцията е в съответствие с икономическия ресурс на жалбоподателя и статута му на микропредприятие съгласно финансовия отчет за реализираните приходи през 2018г., като определената санкция е под 1% от тези приходи съгласно чл. 83, §5, б. „а“ от ОРЗД.

С оглед изложеното съдът приема, че процесното решение на Комисията за защита на личните данни е законосъобразно, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на спора основателна се явява претенцията на ответника, заявена в съз на 19.11.2020г., за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 200 лева. Воден от горното Административен съд София-град, 41 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № ППН-01-523/05.08.2020г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата от 200 лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: